

ז' ע"ג ע"ג, ג' ז' ע"ג, ג' ז' ע"ג, ג' ז' ע"ג
הנחה פ"י ע"ג, ג' ז' ע"ג, ג' ז' ע"ג
ז' ע"ג, ג' ז' ע"ג, ג' ז' ע"ג, ג' ז' ע"ג

לעזי רש"י

פ"ט ד"ר (פ"ט רש"י).
לכד.

מוסף תוספות

א. דלמא אתו למייר דבה
לי ליתן הגפת תחת
הקדיה ומה לי להטמן
בתוכו. חו"ט הל"ט.
ב. דהטמן נהני בקדיה
מסיב. חו"ט הל"ט. ג. לא
דמיא להטמנה. חו"ט
הל"ט. ד. ע"ג בורה. חו"ט
הל"ט. ה. דן דלא גזר אלא
דבר שהוא מוסף חבל
מחמת עצמו כגון מלח
וסדי, אבל דבר שהוא חם
מחמת דבר אחר לא גזר.
מל"ס. ו. ולא דמי לרמץ
שהוא חם מחמת האש,
דמין היינו אש דייח.
למיגרז בה שפא ודח.
מל"ס. ז. דקדמי' בחבניה
כל שהוא כמאכל לא
דרוסיא וכו', ופירו',
כיון. חו"ט הל"ט. ח. דייני
משום דבבית אין דרכה
לאכול חיה. חו"ט הל"ט.
ט. ותימה, היאך הוא מותר
להחזיר לה לישנא דר'
חוקה משמיה דבבי
דרייקי מניה לעיל כל
כי"ה דאם הניח ע"ג קרקע
שידעתי להחזיר, חו"ט
אסור, ואפי' בעיר' נמי
אסור' להחזיר. חו"ט
הל"ט. י. ועודן ברין
שוירין אפי' שאין דעתו
להחזיר, דבשל סופרים
הלך אחר המיקל. חו"ט
הל"ט. יא. ה"ק ל"י, חו"ט
הל"ט. יב. ויש לה
מיחה אדם בדבר, ע"ג
ג'. ה' דבעי למשרי,
דליה לן למיחש שפא
יחבשל. חו"ט הל"ט.
יד. אפילו. חו"ט הל"ט.
טו. דהני מילי כנגד
המדורה. חו"ט הל"ט.
טז. ויכיר שהוא ביטול
גמור. חו"ט הל"ט. יז. אלא
להפשי. חו"ט הל"ט.
יח. אצל האש, במקום
שראי להתבשל, אף אם
משהו להחזירין קודם
שיתבשל. חו"ט הל"ט.
יט. וי' וירא הוה ס"ל דכל
שאנו נמרחו אלא כדי
להפשיר בלבד, כמ"ל
דוכתי שרי. פי' ה"י
כ. הנה לא קפיד עליו,
דיין או שמן או שרף הוא
ואיננו, ויחסי' לא מהני
ליה, משרי' לא גזרין
שפא יסוחט, אבל הנה
במים קפיד. חי' שרין.
כג. והכא כשאדם יכיד
הפקח. יעני'. כב. אבל
מוכין לא חשיבי כל
האי, דהא תני להו גבי
בתן גזיין ד"ל דיינין שוה
ומבטלין להטמנה. כח
יחי'. כז. ואית', הוא גזי'
בבגדים, דאי' בגדי'
צמר קתיי הנא, ובהריא'
תון כמתיי' כי אפי'
שטמן בתום אסור
לטלטל, כמ"ל רבנן יכיד
הוא עושה, נוטל את
הכיסוי והן נוטלות, ואל'
דכי מוקמיין לה כשלא
טמן בתום, אפי' יעני'.
כד. ומתיי' לצדידין קתיי'
יעני'. כה. הרי' היינו ברי'
רבינא, כו. ואינו נהנה שם
לכתחילה. יעני'.

אסוקי הכלל. כגון זה שהטמין בדבר אחר והניח קופה על הגפת
לכובד אלא שהגפת מעלה הכל למעלה ומרתמת קדרה שבקופה:
אפומא דקומקומא. מיחם של חמיני והכוחא היתה מלאה זונג: עוהי.
גער צו: מאי שנה ממיחם על גבי מיחם. דמינא צברייתא צסוף
פרקין: דשרי: הסם אוקומי מוקים.

שהמיחם העליון גם צו יש מים חמיני
והתחתון אינו אלא מעמיד חומו שלל
יפיג: דספודר. סודר של ראש:
דכובא. קנקן: ענלא. כלי ששוואצין
יין מן הכובא: דקה עזר. שהיה
סוחטו מן המים שנצבלו צו: מאי
שנה מפרונקא. צגד העשוי לפרוס
על הגביהם שפורסין אותו צצבת: לא
קפיד עליה. חס שרוי צצים שהיה
לכך עשוי ולא אפי' לידי סחיטה:
מוכין. אינן אלא לעשות מהן לצדין
שקורין פלטר' ומוקצין הן למלאכה
ואסור לטלטלן ואלו שטמן בהן מי
אמרנין יחדן להטמנה ואיכא מורת
כלי עליהן ומותר לטלטלן צצבת או
לא: עומד ומוקי' לכך. קופה של
מוכין שדמיה יקרין אין דרך צדך ולא
צטלי להטמנה: גזיו של צמר. כמות
שנגזנו: זיפי צמר. לאחר שנצלוה
ושטחהו כמין מחללות משטיחין:
לשונות. לאחר שנצנען וסורקין אותו
כעין לשונות ארוכין לטוותן: ואין
מעלטנין אותו. קס"ד דהכי קאמר
ואע"פ שטמן בהן אין מטלטלין
אותן: חס לא טמן בהן נו'. ומילי
מילי קתיי צרישא אשמעינן טעמינן
בהן דלא מוספי הכלל ואשמעינן
סיפא דקסם מוכין מוקלות ניהו אצל
הני דטמן בהן היו כמי שיחזן לכך:
למוגא. להיטב עליהן: לאהדורי
אווריא לני סדיא. להחזיר מוכין
שנפלו מן הכר לתוכן: מסירין צים
הוארה. שדרך הכובצים לקשורין: אצל
לא פוחסין. לכתחילה להשתא עבד
ליה מנא: צמדתי. שלא היו מעולם
למוכו אסור להשתא עבד ליה מנא:
צעיפיקי. להחזיר לכר זה שנפלו
ממנו: הפוסה צים הוארה. זה חלוק בצמחיה: חייב חטאת. להשתא
קמשוי ליה מנא וחייב משום מהכ צעפיטם והיינו גמרי מנאלה:

דזירתים מסקי הכלל. מכאן יש לאסור להניח גחלים תחת
הקדרה אפי' יתן עליהן אפר אין להטמין קדרה עליהם
שהרי הגחלים מעלין הכל למעלה כמו גפת של זימין ויש מימה היאך
אלו מטמנין על כירות שלנו שקורין אשטר"א וע"פ שגורפין אותו
הוא מוסף הכל כמו גפת של זימין

אסוקי הכלל דזירתים מסקי הכלל דשומשימיין
לא מסקי הכלל רבה ורובי זירא איקלעו לבי
ריש גלותא חזויה לההוא עבדא דאנח כווא
דמיא אפומא דקומקומא "גזויה רבה א"ל ר'
זירא מאי שנה ממוחם על גבי מיחם א"ל
התם אוקומי קא מוקים חבא אולודי קא
מוליד הרר חזויה דפרם דסתודר אפומיה
דכובא ואנח גטלא עילויה "גזויה רבה א"ל
ר' זירא אמאי אמר ליה השתא חזית לכוף
חזויה דקא מעצר ליה א"ל מאי שנה מפרונקא
א"ל התם לא קפיד עילויה הכא קפיד עילויה:
ולא בתבן: בעא מיניה רב אדא בר מתנה
מאביי מוכין שטמן בהן מהו למלטלן בשבת
א"ל יוכי מפני שאין לו קופה של תבן עומד
ומפקיר קופה של מוכין לימא מסייע ליה
טומנין בגזי צמר ובצפי צמר ובלשונות
של ארגמן ובמוכין ואין מטלטלין אותן אי
משום הא לא איריא הכי קאמר אם לא
טמן בהן אין מטלטלין אותן אי הכי מאי
למימרא מהו דתימא חזי למוגא עליהו
קמ"ל: רב חסדא ישרא לאהדורי א' אודרא
לבי סדיא בשבתא איתביה רב חנן בר
חסדא לרב חסדא מתירין בית הצואר בשבת
אבל לא פותחין ואין גותנין את המוכין לא
לתוך הכר ולא לתוך הכסת ביו"ט ואין צריך
לומר בשבת לא קשיא הא בחדתי הא
בעתיקי תניא גמי הכי אין גותנין את המוכין
לא לתוך הכר ולא לתוך הכסת ביו"ט ואין
צריך לומר בשבת נשרו מחזירין אותן
בשבת ואין צריך לומר ביום טוב אמר רב
יהודה אמר רב הפותח בית הצואר
בשבת חייב חטאת מתקוף לה רב כהנא
מה

ממא מצבל צצבת ומה שנהגו
הקרקע עד שיגרפו הכירה
לשע"ל דף ז' ע"ג ז')

ממא מצבל צצבת ומה שנהגו
הקרקע עד שיגרפו הכירה
לשע"ל דף ז' ע"ג ז')

ממא מצבל צצבת ומה שנהגו
הקרקע עד שיגרפו הכירה
לשע"ל דף ז' ע"ג ז')

ממא מצבל צצבת ומה שנהגו
הקרקע עד שיגרפו הכירה
לשע"ל דף ז' ע"ג ז')

ממא מצבל צצבת ומה שנהגו
הקרקע עד שיגרפו הכירה
לשע"ל דף ז' ע"ג ז')

ממא מצבל צצבת ומה שנהגו
הקרקע עד שיגרפו הכירה
לשע"ל דף ז' ע"ג ז')

מוסף רש"י

ובצפי צמר. לחמי שקרין
ועלוי צמרקן (כ"ב ע"ג).
ובמוכין. של שקי נגדים
היהו מולא מנגדי זלמני
קטוים (טו). הרתח בית
הצואר. שעה שפ' לחלק
מהם, חייב חטאת. שמקן
כלי (מכות ג').

רב נסים גאון

פרק רביעי במה טומנין
אמר ליה ר' זירא מאי
שנה ממיהם על גבי
מיחם. בסוף הפרק ז)
נא) בבחייהו גרסי ומניחין
מיחם על גבי מיחם.
שנה שנה מפרונקא. עיקר
דיליה בפרק ר' אליעזר
אומר תולין את המשמרת
ביו"ט ק"ט) אמר רבא
הא פרוקא אפלאג דפומא
שירי וכו'. ואיכא
דאמר מאי שנה מפרונקא
דמר לפי שר' זירא ע"כ רבא
הוא מפליג, והוא בעל
השמונה.

רבינו חננאל

דמסיק נמי הכלל. ואפי' אמר רבא גאנחי כווא דמיא
אפומא דקומקומא משום
דמיא צנון ומולוי חיתום.
ואמר נמי למימר סודרא
אפומא דכובא לאגנחי
נטלא אגביה דסודרא,
משום (דשארין) דשיורי
הכוס (מתחזין) מתחזין
כסודרא וקפדי בשריא'
סודרא וקפדי ליה. ולא
דמי לפירוקא שהיא מטלית
שקורה בכומא דכובא,
כדגריסין בפרק ר' אליעזר
אומר תולין. אמר רבא
הא פרוקא אפלאג דכובא
שרי, ולא חייש דניחו'
כמו מטנת. אפומא דכולא
כווא אסור, דהא עבדי אהל
כמטנת, ואמאי שרי רבא
התם אפלאג דכובא, ליתוש
שמה יסחות המטלית.
ושנינו מטלית לא קפיד
קציעו מלשון מי
בשורו כליו בדרך שטחן
בחמה אבל לא כנגד
הנש, סודר קפיד בבשירותא
הילכך האי אסור והאי
שרי. פי' במוכין, מטרוטין
נשל) בבדיה מוקצין בדתון
בגנבים פ"ר א"א בגד
מוסגר שנתורב באחרים
כיון שחורין, קציעו וישאו
מולין סודר, מוכין אמיקאנו
כי הא הניחא אין גותנין
מוכין לא לתוך הכר ולא
לתוך הכסת ביו"ט ואין
צריך לומר בשבת, נשרו
מחזירין אותן בשבת ואין
צריך לומר ביו"ט. אמר רב
הפותח בבגד בית הצואר
בשבת חייב חטאת

ובי